

РЕШЕНИЕ

№ 6119

гр. София, 15.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
публично заседание на 30.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **6320** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 5, ал. 4 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица (ЗПГРРЛ). Образувано е по жалбата на Н. А. З. против заповед №РЛ-030/13.06.2012 г. на Областния управител на област София, с която е признато правото му на обезщетяване за срок от два месеца, съгласно чл. 5 от ЗПГРРЛ за репресията „изселване” и е определен размерът на дължимото се обезщетение. Излагат се доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт в частта му отнасяща се до фактическото времетраене на репресията „изселване”. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателя е уточнил, че периодът за който претендира заплащане на обезщетение е от 29.05.1953 г. до 01.09.1956 г. Обосновават се съображения, че репресията „изселване” е продължила от датата на раждане на Н. З. до датата, на която семейството му се е завърнало в [населено място] и е получило „софийско жителство” на основание, различно от изселническата мярка, наложена през 1949 г. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспорената заповед като незаконосъобразна и да осъди административния орган да заплати направените по делото разноски по съображения, подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки.

Ответникът - Областния управител на област София, чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост на жалбата, поради липсата на правен интерес, алтернативно, за неоснователност на жалбата. Обосновава

съображения, че по делото са приложени официални документи, които доказват периода на налагане на репресията и вдигането на изселническия режим, а именно 01.08.1953 г. Изтъква се, че законът третира като крайна дата вдигането на изселническия режим, а не датата на възстановяване на софийското жителство. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата по съображения, подробно изложени в депозираните по делото писмени бележки. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на оспорения административен акт, намира жалбата за ЧАСТИЧНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество в допустимата си част за ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С искане № 94НН/64 от 19.12.2011 г. до Областния управител на област София, Н. А. З. е поискал заплащане на еднократно обезщетение по реда на чл. 5 от ЗПГРРЛ за претърпяна от него репресия „изселване” по чл. 1, ал. 1, т. 4 от ЗПГРРЛ. Към искането са приложени две писма от Председателя на Комисията за разкриване на документите и обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, Удостоверение от МВР, заповед № 500/14.10.1949 г. и Протокол № 55/01.08.1953 г.

С оспорената заповед № РЛ-030/13.06.2012 г. Областният управител на област София е признал правото на обезщетяване на Н. А. З., съгласно чл. 5 от ЗПГРРЛ за претърпяна от него репресията „изселване” за срок от два месеца и е определил размера на дължимото се обезщетение. В мотивната част на оспорената заповед срокът на изтърпяната репресия е определен от 29.05.1953 г. - датата на раждане на молителя по време на изселническия режим до 01.08.1953 г. - датата на вдигане на изселническия режим. Тези мотиви се основават на Удостоверение № 22448/08.01.1993 г. на МВР и писма № КИ-Ч-11-6678/31.03.2011 г. и № КИ-Ч-11-27203/27.10.2011 г. на Председателя на Комисията за разкриване на документите..., в които изрично е посочено, че изселническия режим е вдигнат на 01.08.1953 г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и направеното от пълномощникът на жалбоподателя уточнение на периодът, за който се претендира заплащане на обезщетение, а именно: от 29.05.1953 г. до 01.09.1956 г., настоящият съдебен състав намира следното:

Заповед № РЛ-030/13.06.2012 г. на Областния управител на област София, с която на Н. З. е признато правото на обезщетение за периода от 29.05.1953 г. до 01.08.1953 г. е административен акт с благоприятстващ ефект в правната сфера на жалбоподателя, което обуславя и липсата на правен интерес за оспорването ѝ по съден ред. В този смисъл жалбата на Н. З. в частта ѝ относно заповед № РЛ-030/13.06.2012 г. на Областния управител на област София, като процесуално недопустима, на основание чл. 159, т. 4 от АПК следва да се остави без разглеждане.

По отношение на второто искане за признаване на правото на обезщетение от 01.08.1953 г. до 01.09.1956 г., когато семейството на жалбоподателя се е завърнало в [населено място] настоящият съдебен състав намира, че от страна на административния орган е формиран мълчалив отказ по следните съображения:

По силата на чл. 4, ал. 1 от Наредба за прилагане на чл. 4 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица /Наредбата/, подадените искания се

проверяват и разглеждат от съответния областен управител в тримесечен срок от постъпването им. Ако събирането на някое доказателство е съмнително или представлява особена трудност, със заповед областният управител може да определи съответен срок за събирането му, след изтичането, на който преписката се гледа без него. Заповедта се съобщава на предявилите искането /ал. 2./

В настоящия случай, искането е подадено на 19.12.2011 г., като по делото липсват доказателства, административният орган да е събирал доказателства, различни от приложените към него. По аргумент на ал. 2 на чл. 4 от Наредбата произнасянето по искането следва да бъде извършено с нарочна заповед. Непроизнасянето в срок, съгласно чл. 58, ал. 1 от АПК, се счита за мълчалив отказ да се издаде акта.

Изискването за изрично произнасяне с нарочна писмена заповед по искане за изплащане на еднократно парично обезщетение, съгласно ЗПГРРЛ следва да се тълкува като абсолютна предпоставка за законосъобразност на административния акт на Областния управител. Липсата на тази предпоставка, т.е. липсата на издадена нарочна заповед всякога следва да се възприема като незаконосъобразност на този акт. Това е така, тъй като единствената призната от закона възможност за Областния управител за процедиране по подадено до него искане по ЗПГРРЛ е да постанови нарочна заповед, с която да признае правото на обезщетение или да откаже неговото изплащане.

В процесния случай административният орган е бил длъжен, съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 3 от Наредбата, да се произнесе с изрична заповед по подаденото от Н. З. искане, като съобрази обстоятелството, че в писмо № КИ-Ч-11-27203/27.10.2011 г. на Председателя на Комисията за разкриване на документите... е посочено, че Комисията не разполага с точната крайна дата на наложена репресия „изселва”. Като не се е произнесъл в рамките на законовия срок с нарочен административен акт, Областния управител на област София е допуснал съществено нарушение на административно производствените правила, установени Наредбата. Това нарушение изпълва хипотезата и на основанието на чл. 146, т. 2 от АПК, тъй като оспорения в настоящото съдебно производство административен акт не е издаден в изискуемата се от закона писмена форма.

Недопустимостта на произнасянето по чл. 4, ал. 2 от Наредбата с административен акт във формата на мълчалив отказ обуславя неговата незаконосъобразност и същия подлежи на отмяна само на това основание.

С оглед крайния изход на съдебното производство, съдът намира, че не дължи произнасяне по исканията за присъждане на разноски, доколкото същите се компенсират.

С оглед изложените съображения, Административен съд София-град, Второ отделение, 33-ти състав, на основание чл. 159, т. 4 и чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Н. А. З. против заповед №РЛ-030/13.06.2012 г. на Областния управител на област София.

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Областния управител на област София да се произнесе по Искане № 94 НН/64 от 19.12.2011 г. на Н. А. З. за заплащане на парично обезщетение за репресията „изселване” за периода от 01.08.1953 г. до 01.09.1956 г.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на областния управител на област София за произнасяне по

Искане № 94 НН/64 от 19.12.2011 г. на Н. А. З. за заплащане на парично обезщетение за репресията „изселване” за периода от 01.08.1953 г. до 01.09.1956 г.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд, Тричленен състав в 14-дневен срок от съобщаването му на страните. В частта му, с която жалбата е оставена без разглеждане решението има характера на определение и може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 7-дневен от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: